

polnjuje luknje v dosedANJI znanosti o nas, ki so se izčrpavale le v opisu našega slikarstva, kiparstva, lončarstva, vezenin in stavbarstva.

No, ne bom ji odrekel zaslug za to, da je Nemcem marsikaj povedala o ženitvi Srbov, samo reči moram, da je to povedala tako, da bodo kleli pri branju, ker bodo morali vsa fakta precejati skozi sito in venomer iskati v avtoričini lirično-sentimentalno spleteni pesnitvi porabnih zrn, natrošenih med plevel onega osladnega »farbensattes Gemälde«. Prosim: Erstes Kapitel — Frühling und Liebe, Zweites — das Schönheitsideal, dalje Aschik und Liebespoesie, Hochzeitstag und Brautnacht z genljivim, zelo intimnim kapitljem o »endlich allein« ..., dalje Die großen Feste der Fruchtbarkeit und Liebe, Die Ehe, Totenfest und Weihnachtsabend, Pflicht und Liebe, Tanz und Spiel, Tierfesttage — ranče, Die Wahrsagekunst.

To so luknje, ki jih je avtorica zamašila v znanosti o Južnih Slovanih — da bi jih, kakor jih je, ne bila pred resnimi Nemci nego vsaj kje doma, da ne bi svet mislil, da...

Škoda za denar, papir, svetlotiske in vezavo tega solzavo romantičnega »farbensattes Gemälde«, ki mu niti v dejstvih ne verjamem vsega, ker ne vem, v koliko to ni le razgreta fantazija avtorice...

Za kogar je, je ta knjiga, recimo, zabavno branje, toda biti mora izredno osladnega okusa in star sto let, da še kaj čuti ob tej romantiki. Za resno znanstveno porabo je knjiga malo užitna, vsak znanstvenik bo rajši segel po manj poetičnih virih ali pa šel sam študirat.

I. M.

A. Sič, Slovenske narodne noše. (Zal. Učit. tiskarna, Ljubljana 1927.)

V veliki osmerki je izšla lani koncem leta 57 strani in 8 barvanih in 13 monohromnih reprodukcij noš vsebujoča nova Sičeva publikacija, ki jo je okusno opremil slikar M. Gaspari.

Knjiga je znatno izpopolnjen ponatisk Sičeve brošure »O slovenskih narodnih nošah«, ki je izšla l. 1919. najprej kot podlistek v Slov. Narodu v Ljubljani. Ta brošura je bila doslej edina knjižica, ki je obravnavala vse slovenske ljudske noše, čeprav z nečisto etnografskega vidika. Avtorju gre za ohranitev starih ljudskih tipov noš, pa hoče dati s svojimi publikacijami navodila za »prave« noše, vezenine, hiše itd. onim, ki bi se radi za narodni praznik itd. oblekli, ali si zgradili vilo v »slovenskem stilu«. V bistvu je ponatisk zelo veliko pridobil s slikami in še posebej z dodatki, tako da bolje ustreza svojemu namenu kakor je ustrezala brošura in v ostalem je brošura tudi že bila pošla.

Avtor je snov razdelil takole: Najprej opisuje noše Ljubljane z okolico, Škofjo Loko in Dolenjke, potem Belo Krajino, Štajersko, Prekmurje, Korosko, Trst, Istro in Benečijo, tem popisom, nabranim iz bolj znane topografske, geografske in narodopisne literature pa dodaja še starejše opise (Ulrich, Toppo, Valvasor, Pohlin, Vodnik, Linhart, Hacquet, Hoff, Lipich, Csaplovics, Ostrowski, Vraz, Langus, Korytko, Eilec, Konšek) ter fragmente o nošah iz nekkih narodnih pesmi.

Nalogo, ki si jo je Sič pri tej publikaciji zastavil, je izpolnil. Seve, etnograf bi si želel drugačne zastave problema in bi delil snov po etnografskih skupinah ter raziskoval zgodovinski razvoj teh noš in njih variante in stil ter njih teritorialno razširjenost, njih podobnosti in razlike z nošami sosednih narodov in bi stremel k re-

